Et borgerjubilæum i Gørding

D. 1. maj 1929 kunne Ane Johnsen fejre 50 års jubilæum som borger i Gørding. Det var første gang i stationsbyens historie, at en sådan begivenhed fandt sted.

Da Ane Johnsen og hendes mand, købmand Laust Johnsen, flyttede fra Holsted for at overtage en købmandsforretning i Gørding, bestod byen af 7 familier.

Laust Johnsens ejendom (Nørregade 1) var ikke nogen stor ejendom på det tidspunkt, men han foretog flere tilbygninger og efterhånden indeholdt forretningen både »kolonial, manufaktur og bageri«. Der var ikke andre forretninger af den slags. 50 år senere var der 6 kolonialforretninger, 3 manufakturforretninger og 2 bagerier.

Købmand Johnsen var en driftig mand, der kom til at sætte sit præg på byen. Han havde mange planer og mod til at føre dem ud i livet. Han var således den første, der byggede syd for banen. Her indrettede han en manufakturforretning (Søndergade 2). I 1897 byggede L. Johnsen lægeboligen til læge Møller. Senere kom læge Jensen, han byggede en etage på lægeboligen. I sin hustru havde købmand Johnsen en dygtig medhjælp. Det var ikke noget let hverv at være købmandskone, ud over den daglige husholdning med 17-18 mennesker måtte hun også hjælpe til i butikken. Syv børn var der at passe, så Ane Johnsen var på færde tidlig og silde.

I anledning af borgerjubilæet fortæller fru Johnsen til Vestkysten i 1929: Jeg er født i Vejrup 28. maj 1850. Jeg husker, da jeg var 14 år, havde vi en stor indkvartering af soldater her på egnen. Der kom en brigade østrigere til Vejrup, og soldaterne havde sagt til gdr. Otto Pedersen, at han skulle gå ned efter noget øl til dem. Han mukkede vist lidt, og så var der én, der skød ham, så han døde på stedet. Hvem der skød, fik vi aldrig at vide.

Engang narrede vi soldaterne. Alle landmænd skulle stille med deres heste, og så udtog soldaterne dem, de ønskede mod betaling. Hestene samledes uden for os. Nu havde vi en hoppe, som vi meget nødig ville af med, så vi lod være med at trække den ud. Jeg stod så og fodrede den med brød hele tiden, for at den ikke skulle »skråne«, når den hørte de andre heste. Det lykkedes for os at beholde den, uden at det blev opdaget. Men hvor har meget dog forandret sig i de år, jeg har boet i Gørding. For 35 år siden havde vi privat lærerinde. Lærerinden fik min mand til at købe et klaver til børnene at spille på. Men min mand sagde, at vi ikke måtte fortælle, at klaveret var købt, men at det var lejet, for ellers ville folk bare sige, at vi var blevet for fine på det, og at

vi nok tjente for meget, og så ville de måske snakke om at få en brugs. Nu er det helt naturligt at have klaver, ja det findes snart i hvert andet hus.

Det var forresten sådan en rask lærerinde, vi havde. Hun var den første cyklist her på egnen. Hun cyklede hertil fra Århus, og gennem telefonen rapporteredes, hvor langt hun var nået frem, og hvornår hun kunne være her. Det er næsten som med Atlanterhavsflyveren nu. Hvor hun kom frem, stod folk ved vejene for at opleve det mærkelige syn.

Der er bygget mange huse i min tid, f.eks. Gørding Stations forsamlingshus. Før den tid blev byens baller holdt i kroens rejsestald, og her blev der også opført dilettantkomedier. Der kom apotek til byen og handel og håndværk øgedes fra år til år. Landevejsgrøfterne langs vejene gennem byen forsvandt og blev erstattet med fortove. Gørding Station fik bypræg.

På et spørgsmål om, hvordan byen er nu svarer Ane Johnsen: Jeg synes lige så godt om byen nu som dengang. Selv om folk er ivrige og uenige i politik, så holder de alligevel sammen, og den ene kan altid tåle den anden. Jeg har så mange gode minder fra mine 50 år i Gørding.

Resumé fra »Vestkysten« maj 1929.
KF

ca. 1900
Jernbanegade og B. Johnsens købmandsforretning